

CONSCIÈNCIA
D'ARA
Cada dijous
i la setmana que ve:
XXXXX
XXXXXXX

Estils

ART I BLASFÈMIA
Lluís Quintana Trias analitza la col·lisió del pintor Veronese amb la Inquisició per abordar el diàleg entre el sagrat i el profà.

Tristan Garcia: “Hem sotmès els valors morals i polítics a la intensificació”

El filòsof francès analitza com la intensitat ha esdevingut un fetitxe de la subjectivitat

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

¿I si hi hagués un denominador comú ètic en aquest temps de gran pluralitat? ¿I si tots estiguéssim sotmesos, conscients o no, a una forma de vida similar, que tot ho iguala, que tot ho transforma? Amb aquesta premissa, l'escriptor i filòsof Tristan Garcia (Tolosa, 1981) ha escrit *La vida intensa* (Herder), una valuosa reflexió sobre el regne de la intensitat en la nostra vida, somni de la societat liberal occidental. “La societat moderna –explica l'autor– ja no promet als individus una altra vida o la glòria del més enllà, sinó només el que ja som, més i millor. El que se'ns ofereix com a millor és un desenvolupament dels nostres cossos, una intensificació dels nostres plaers, els nostres amors, les nostres emocions... Una intensificació de totes les promeses modernes: intensificació de la producció, del consum, de la comunicació, de les nostres percepcions i de la nostra emancipació”. El més interessant de la seva reflexió és que no es limita a criticar els valors d'aquest liberalisme occidental, sinó que ens fa veure com l'ideal d'intensitat també ha fonamentat els seus crítics: “Només cal veure discutir els que s'expressen a favor o en contra de la societat liberal, producte de la modernitat, sobre què és el que hauria de ser intens: la satisfacció de les meves necessitats o el meu compromís incondicional a favor d'una idea”.

La societat moderna ofereix com a fita i objectiu una intensificació de totes les promeses modernes. GETTY

l'esquena a una societat lúgubre i plana, que ja no tenia cap fulgor existencial per oferir-los. De manera que l'ideal d'intensitat no es només propi del món lliberal, sinó també dels seus enemics”.

Però ¿com hem arribat fins aquí, en què la intensitat s'ha convertit en un valor únic que, com diu Garcia, “governa i orienta l'essencial de la nostra concepció del que podem fer i del que hem de ser”? Segons aquest autor, professor de filosofia a la Universitat de Lió, el punt d'inflexió el podem trobar a partir del segle XVI-II, quan el fet de jutjar una existència segons un model moral va esdevenir conformista o autoritari: “L'emancipació dels individus va desembocar en la intuïció moderna que l'ètica és aquella elaboració que cadascú fa des del seu propi punt de vista. Ja no es jutja el procés d'una existència comparant-la amb una altra, no s'imposa una forma de vida que hauria d'assemblar-se a una altra”. A partir d'aquí es produeix una mena d'ètica interior “que s'introdueix en el cor dels individus i que es refereix al valor d'una vida en ella mateixa, en què l'únic principi admes sembla ser aquest: siguin quines siguin les motivacions i les accions d'aquella persona, hem de preguntar-nos si realment va viure intensament, cosa que enuncia amb precisió el que a partir d'ara s'espera de tots nosaltres”. “En tots els

Canvis
La societat moderna ja no promet una altra vida o glòria del més enllà

Dubtes
Com hem arribat aquí? La intensitat s'ha convertit en un valor únic

àmbits, l'únic pecat veritable és no tenir intensitat, encara que siguem mediocrement flamant o flamantment mediocre”.

Al traçar els orígens històrics d'aquesta intensitat com a valor absolut, Garcia no s'oblida de la irrupció de l'electricitat en l'imaginari occidental, que juntament amb la Revolució Industrial i la idea de progrés preparen el camí per a l'entrada triomfal de la intensitat. “El progrés general de la humanitat s'avalua d'acord amb la intensificació, en què el creixement i el progrés semblaven inacabables. Ni l'un ni l'altre guien al Paradís o a un més enllà, indiquen només un desenvolupament racional i l'esperança d'una millora perpètua del món d'aquí baix”. “Hem actuat –continua– amb el fi de variar, progressar i créixer indefinidament, i aquest ideal ens ha semblat el més just. Fins i tot l'únic acceptable. No suposava relacionar la nostra naturalesa humana amb imatges o idees definitives escrites al cel, sinó reajustar la humanitat amb ella mateixa, intensificant-la”.

Ni salvació ni saviesa

Filòsof amb un gran interès per la imatge i el cinema, dona l'exemple dels productes culturals com a reflex d'aquest elogi de la intensitat: “Les novel·les, les pel·lícules i les cançons des de fa gairebé dos segles

no diuen altra cosa: «Viuc amb vulguis viure, estima com vulguis estimar, però sobretot viu i estima tant com puguis», perquè al final res comptarà més que aquesta intensitat vital”.

Un cop argumentat l'origen i també l'omnipresència d'aquest valor, Garcia també es pregunta si realment és un ideal positiu que ens ajuda a entendre'ns, a relacionar-nos i a respectar no només el que som, sinó també tot allò que ens sustenta. “¿Un savi de l'antiguitat, una ment de l'Edat Mitjana, algú de la dinastia Han, un braman de la civilització vèdica, haurien sotmès, com ho fem nosaltres, tots els seus valors (estètics, morals, polítics) al criteri d'intensificació? Ni molt menys. L'absolut, l'eternitat, la veritat o la simplicitat probablement haurien guanyat com a criteri final”, escriu a *La vida intensa*. I afegeix, com a conclusió oberta que podem emportar-nos per meditar: “Hem heretat una forma de naturalesa humana que sospita d'aquests criteris clàssics i que els ha reemplaçat amb la fetitxització de la intensitat. Però en aquesta idea d'intensitat no hi ha, quan l'observem de lluny, ni salvació ni saviesa. La intensitat que ens ho promet tot en el món d'avui és un programa ètic que murmura a tots els nostres plaers i a totes les nostres penes: «Et prometo més d'això mateix»”.

OPINIÓ

Sostenir en l'amor

SÒNIA CASTAÑO
HISTORIADORA DE L'ART I DE LES RELIGIONS

Etimològicament, la paraula educar procedeix de dues veus llatines. D'una banda, d'*educare*, que significa *criar, nodrir o alimentar*, i, de l'altra, d'*educere*, que equival a *treure, extreure o portar de dins cap a fora*. Aquesta doble etimologia ha donat lloc a dues formes diferents d'entendre l'educació que no s'haurien d'excloure sinó complementar. Si s'accepta la primera, l'educació és un procés d'alimentació o nutrició que s'exerceix des de fora; si, en canvi, s'adopta la segona, es tracta d'una guia, d'una orientació de les disposicions i talents ja existents en el subjecte que s'educa.

Educar va molt més enllà del sol fet de transmetre i donar coneixements. Es tracta d'oferir, al que aprèn, els mitjans necessaris per poder-se obrir al món i d'orientar-lo cap al total desenvolupament de les seves possibilitats. Educar és guiar o conduir des de la ignorància al coneixement, ajudar a treure, des de l'interior cap a l'exterior, el més valuós de cadascú. La finalitat de tota educació no hauria de ser cap altra que capacitar els nostres joves perquè en un futur, no molt llunyà, puguin viure una vida plena i amb sentit.

El primer que hem de tenir clar, com a educadors i com a pares, és que una educació sense amor no funciona, és a dir, no educa

Però el primer que hem de tenir clar, com a educadors i com a pares, és que una educació sense amor no funciona, és a dir, no educa. Un món sense l'experiència de l'amor acaba desembocant en la violència i l'evasió. És molt necessari que aprenguem a sostenir els nostres infants i joves en l'amor, sense jutjar-los ni projectar res sobre ells; acompanyar-los en el seu procés de creixement però, alhora, també saber-nos retirar discretament. Hem de saber veure que cadascun d'ells és un camí únic, i reconèixer la seva saviesa i llum interior.

Quan eduquem els nostres fills o alumnes, cal que sempre recordem que tots nosaltres també som supervivents de més d'un naufragi.

FIRMA FOTO

Gent

TEXT:
LAURA SAULA

FOTOS: CELIA ATSET

Un sopar de dones emprenedores al cor de l'Eixample

Sovint els millors sopars són aquells que es fan en petit comitè, entre càlides converses i somriures còmplices. Així és com va transcórrer l'apat organitzat aquest dimarts a la nit per **Carlota Claver (foto petita)**, la jove xef del restaurant La Gormanda. Va ser una trobada en què va presentar el seu nou menú degustació, ideat especialment per celebrar el Dia Internacional de la Dona.

Una de les peculiaritats d'aquest menú és que està directament inspirat en sis dones emprenedores, que Claver no va dubtar en convidar a taula. És així com persones tan diferents, però alhora tan semblants, es van unir en un sopar perquè poguessin compartir les seves vivències, passions i objectius al voltant d'un servei de vuit plats.

A taula s'hi va poder veure **Mar Alarcón**, fundadora i CEO de Social Car; **Anna Tarrés**, exseleccionadora de natació sincronitzada i directora tècnica del CN Kallipolis; **Mar Gal·tés**, periodista i autora del llibre *El timo de la Superwoman*; i **Marta Martí**, dissenyadora de moda nupcial.

D'altra banda, **Carlota Pi**, cofundadora i CEO d'Holaluz, i **Anna Gener**, CEO de Savills Aguirre Newman, no van poder assistir a la trobada, encara que alguns plats del menú estaven directament inspirats en elles.

Aquest grup de *gormandes*, a les quals es van sumar altres periodistes, així com **Gemma Mengual**, nedadora olímpica de natació sincronitzada i entrenadora, van poder degustar uns entrants que consistien en advocat amb plànton i garota, remolatxa a la brasa amb carbonara de pi-nyons, ou a baixa temperatura amb vieires i galeres i *gyozas* de carn d'olla –un dels plats que reflecteixen l'aposta de la jove xef per la cuina catalana amb matisos internacionals.

Entre plat i plat, les comensals, que compartien converses al voltant del seu dia a dia i de com compaginen la seva vida personal i laboral, van rebre la visita inesperada de **Violeta la Burra**, amb la seva perruca rossa i la

rosa vermella a la mà. Sens dubte, un dels personatges més carismàtics d'aquest racó de l'Eixample barceloní, on s'ubica el restaurant.

El sopar va seguir amb els plats principals. Claver va oferir un llobarro a la brasa amb suquet de pèsols i carxofes i perdiu en dues coccions acompanyada de pa de pessic d'oliva negra. I la cibereta final van ser les postres, amb poma al forn amb crema de llimona i pannacotta de Baileys amb cremós de cafè.

Aquest menú es podrà degustar al llarg de tota la setmana per 50 euros en aquest restaurant, ubicat al carrer Aribau 160. A més, de cada menú, 10 euros aniran destinats a la Fundació Quiero Trabajo, que ajuda a les dones que busquen feina.

I, al final, entre tasses de cafè i intercanvi de targetes, les emprenedores es van acomiadar amb la certesa que sopars com aquest són més necessaris que mai.

Kylie Jenner és la multimilionària més jove de la història

La revista *Forbes* acaba d'anunciar un nou rècord a les seves famoses llistes anuals. En aquest cas, la model i empresària **Kylie Jenner**, de només 21 anys, acaba de despenjar com la jove “feta a ella mateixa” més rica de la història. Un patrimoni net que s'estima en mil milions de dòlars gràcies al seu negoci Kylie Cosmetics.

Amb aquesta xifra, Jenner ha

desbancat **Mark Zuckerberg**, CEO de Facebook, que va aconseguir aquest rècord el 2008, però amb 23 anys.

Per la seva banda, l'empresària ha assegurat a la revista que una part de l'èxit es deu al fet que el negoci té uns “baixíssims costos generals i unes vendes massives”, mentre que les xarxes socials li han donat un gran altaveu.